

Arrest

nr. 314 005 van 5 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

1.2. Op 14 juli 2024 dient de verzoekende partij zich aan bij de met grenscontrole belaste overheden en dient een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 augustus 2024 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

Op 8 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient ze beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij 's Raads arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781 wordt zij niet als vluchteling erkend en wordt haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 25 september 2024 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Bij beslissing van 2 oktober 2024 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en u hangt de soennitische geloofsleer aan. U bent afkomstig uit Douma (Rif Dimashq). De laatste zes maanden van uw verblijf in Syrië woonde u in Damascus. U verliet Douma samen met uw echtgenoot en jullie twee kinderen omwille van de algemene veiligheidssituatie. Jullie vestigden zich in Damascus. Tijdens uw verblijf daar bestormden ongeveer 20 bewapende mannen de woning die jullie huurden. Bij controle van uw identiteitskaart waren ze verrast toen ze zagen dat u afkomstig bent uit Douma. Ze vroegen eveneens naar uw echtgenoot die niet thuis was. Na een kwartier wachten verlieten ze uw woning. Tien tot vijftien dagen na dit incident, in maart 2013, verliet u Syrië samen met uw echtgenoot en kinderen op legale wijze. Vanaf maart 2013 tot juli 2024 woonde u in Egypte samen met uw gezin. Jullie beschikten er allen tot voor kort over geldige verblijfsvergunningen. Uw man en dochter hebben er tot op heden nog een geldige verblijfsvergunning. De laatste periode werd de situatie voor Syriërs in Egypte echter moeilijker. Er werd bijvoorbeeld beslist dat Syrische kinderen niet langer naar Egyptische middelbare scholen kunnen gaan. Op 14 juli 2024 reisde u alleen vanuit Egypte met een vervalst Venezolaans paspoort via Amman naar België. U landde diezelfde dag in de luchthaven van Zaventem waarna u een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Syrië vreest u door de Syrische overheid te worden aangehouden en vermoord omdat u afkomstig bent uit Douma. U vreest ook vervolging omwille van uw verblijf in het buitenland. Daarnaast haalt u aan dat uw kinderen bij een terugkeer naar Syrië zich misschien kritisch zullen uitlaten over de Syrische autoriteiten. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart (origineel voorgelegd aan de luchtvaartpolitie); de Syrische identiteitskaart van uw echtgenoot (kopie); uw familieboekje (kopieën); de Syrische paspoorten van u (verkregen in januari 2024), uw echtgenoot en de twee kinderen (kopieën); de rijbewijzen van u en uw echtgenoot (kopieën); de Egyptische verblijfsvergunningen van u, uw echtgenoot en de kinderen (kopieën); schooldocumenten van uw beide kinderen (kopieën); de verblijfsvergunningen van uw moeder en twee broers in Duitsland (kopieën); de Duitse identiteitskaart van uw zus (kopie) en schermafbeeldingen van uw Facebookaccount en die van uw echtgenoot.

Op 8 augustus 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waar u twee nieuwe elementen naar voor bracht. Zo verklaarde u in Syrië te zijn verkracht door overheidsagenten. Verder legde u een veroordelingsakte van juli 2024 voor (slecht leesbare kleurenkopie), waaruit volgens u onmiskenbaar zou blijken dat u door de Syrische autoriteiten wordt gezocht. U legde daarnaast nog volgende nieuwe stukken neer bij de RvV: een attest van psychologische dienst van 26 augustus 2024 en een formulier van detectie bijzonder procedurele noden (EUAA) van 28 augustus 2024. Op 10 september 2024 heeft de RvV uw beroep verworpen omdat enerzijds aan uw beweerde verkrachting geen geloof kan worden gehecht en anderzijds de veroordelingsakte in samenhang met uw verklaringen niet uw beweerde vrees voor de Syrische overheid kan staven.

Op 25 september 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar uw verklaringen gedaan in het kader van uw eerste verzoek en legt volgende stukken ter staving voor: een medisch attest van 16 september 2024 en een schrijven van uw advocaat van 26 september 2024 waarbij drie annexen zijn gevoegd. Annex 1 betreft het reeds voorgelegde formulier van detectie bijzonder procedurele noden (EUAA) van 28 augustus 2024. Annex 2 en annex 3 zijn citaten uit verschillende algemene rapporten over de gevolgen van seksueel geweld en het seksueel geweld in Syrië.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, stelt het CGVS vast dat naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden worden vastgesteld die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U vraagt bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming expliciet om bijzonder procedurele maatregelen te nemen (zie verklaring DVZ vraag 6).

U verwijst bij uw tweede verzoek om internationale bescherming naar het reeds voorgelegde formulier van detectie bijzonder procedurele noden (EUAA) van 28 augustus 2024 en het attest van psychologische dienst van 26 augustus 2024. Beide stukken werden door de RvV reeds beoordeeld als zijnde onvoldoende om aan te nemen dat u niet in staat kon worden geacht om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen.

U legt bijkomend een medisch attest van 16 september 2024 neer. Maar dit betreft enerzijds louter fysieke vaststellingen en anderzijds slaapmoeilijkheden. Het CGVS ziet niet in hoe deze vaststellingen kunnen aantonen dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen. U laat in elk geval ook na om dit te concretiseren.

U verwijst tevens naar de eerste zitting (29 augustus 2024) op de RvV waarbij u het bewustzijn verloor. Maar blijkt dat de RvV een tweede zitting (2 september 2024) organiseerde waarbij u uitvoerig werd gehoord over de twee nieuwe elementen die u naar voor bracht. Nergens blijkt dat u tijdens de tweede zitting, waarbij ook de verkrachting werd bevraagd, enige problemen kende die zouden doen aannemen dat u niet in staat zou zijn om heden op een volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Ten eerste laat u na om bij uw tweede verzoek op enige concrete wijze de bevindingen van het CGVS in haar eerste beslissing te weerleggen. U verwijst enkel naar een verkrachting en de reden waarom u die niet vermeldde bij uw eerste verzoek. Dient evenwel te worden opgemerkt dat die verkrachting door de RvV als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Ten tweede zijn de nieuwe door u neergelegde stukken niet van die aard om een ander licht te werpen op de verkrachting die door de RvV als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Het medisch attest van 16 september 2024 maakt weliswaar melding van het feit dat er fysieke letsels zijn maar geeft helemaal niet weer hoe die letsels ontstaan zijn of wat de oorzaak is van die letsels. Aldus kan hieruit geen verkrachting worden opgemaakt. Het medisch attest verwijst ook naar slapeloosheid door nachtmerries en herinneringen maar geeft ook hier niet weer wat die nachtmerries zou hebben kunnen veroorzaken, noch om welke herinneringen het gaat.

Annex 1, zijnde het formulier van detectie bijzonder procedurele noden (EUAA) van 28 augustus 2024 is al voorgelegd en beoordeeld door de RvV.

Annexen 2 en 3 zijn verwijzingen naar algemene rapporten die de algemene situatie aanhalen maar die niet over u persoonlijk gaan. Aan de hand van enkele rapporten wilt u verklaren waarom u bij uw eerste verzoek niet sprak over een verkrachting noch ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch ten aanzien van het CGVS. Echter dient te worden herhaald dat de RvV op omstandige wijze motiveerde dat geen geloof kan worden gehecht aan de verkrachting, niet enkel op basis van het laattijdig aanhalen van de verkrachting, maar ook op basis van het niet vermelden van de hele context (locatie en tijd) waarbinnen die verkrachting zou hebben plaatsgevonden (zie arrest van 10 september 2024).

Voorts wijst het CGVS er opnieuw op dat er in uw hoofd geen risico bij terugkeer kan worden weerhouden, niettegenstaande het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië en de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is. Dat uw huis vernield is in Syrië maakt een terugkeer naar Syrië evenmin onmogelijk. Het CGVS verwijst daarvoor naar haar eerste beslissing waarin dit omstandig is gemotiveerd. De RvV bevestigde deze argumentatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Syrische onderdanen met een risicoprofiel kan aan Syrische verzoekers om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend, indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in hun land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. U kan echter geen subsidiaire bescherming worden toegekend daar u afkomstig bent uit Douma (Rif Dimashq). Ook wat betreft deze beoordeling verwijst het CGVS daarvoor naar haar eerste beslissing waarin dit omstandig is gemotiveerd. De RvV bevestigde ook deze argumentatie.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5

dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, artikel 48/2 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst citeert de verzoekende partij de door haar geschonden bepalingen en geeft ze een theoretische uiteenzetting. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij in het kader van haar volgend beschermingsverzoek nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en haar vrees ondersteunen om opnieuw ernstige mishandelingen te ondergaan, waarbij haar leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Syrië. De verzoekende partij verwijst hierbij naar een medisch attest dat ze bijbrengt. Ze wijst erop dat dit medisch attest sporen op haar borstkas vermeldt, waar zij tijdens de hoorzitting van 2 september 2024 bij de Raad naar verwezen had, evenals diverse rapporten van internationale organisaties en openbare instellingen waarvan het gezag erkend is, waarvan sommige de geloofwaardigheid van haar verhaal aantonen en andere het stilzwijgen van slachtoffers van seksueel geweld verklaren. Volgens haar hanteert de verwerende partij een cirkelredenering die niet strookt met de jurisprudentie van de Raad, aangezien de nieuwe elementen tot doel kunnen hebben de geloofwaardigheid van het verhaal, dat in twijfel is getrokken en aanleiding heeft gegeven tot de weigering van internationale bescherming, te herstellen. De verzoekende partij beklemtoont dat zij een medisch attest bijbrengt dat duidelijk littekens vaststelt, die zij tijdens de hoorzitting toeschrijft aan slagen die haar zijn toegebracht door de Syrische autoriteiten.

De verzoekende partij vervolgt door te stellen: *“Aldus levert verzoekster het bewijs van sporen op haar lichaam. Dit was een ontbrekend element bij het arrest van Uw Raad van 10 september 2024, en waarvan het ontbreken betreurd werd. Zoals aangegeven, was dit in de context waarin Uw Raad destijds niet tot de aannemelijkheid van de door verzoekster vertelde feiten kon besluiten (pagina 13 van het arrest van 10 september 2024). Verzoekster vult dit gebrek aan door het indienen van een centraal document in de beoordeling van haar volgende verzoek om internationale bescherming. Echter stelt het CGVS dat het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekster vaststaat en dat een dergelijk document deze aanname niet kan weerleggen. Dit redenering is gebrekkig. Enerzijds is het arrest van het CCE niet definitief, aangezien het werd aangevochten bij de Raad van State (stuk 5), waardoor de vermeende ongeloofwaardigheid en de conclusie dat er geen reëel risico op vervolging is in de zin van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980, evenals in de zin van artikel 3 van het EVRM, kunnen worden vernietigd. Anderzijds betreurde het CCE in zijn arrest het ontbreken van een attest dat de aanwezigheid bevestigt van de door verzoekster op de hoorzitting van 2 september 2024 beweerde fysieke letsels. Verzoekster vult dit aan door de bevestiging te leveren van sporen die zij toeschrijft aan de slagen die haar werden toegebracht tijdens haar tijdelijke terugkeer naar Syrië. Aangezien verzoekster tastbaar bewijs levert van het bestaan van fysieke letsels als gevolg van de periode van geleden geweld, was het CGVS verplicht om deze beweringen van verzoekster zorgvuldig te analyseren. Dit conform de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt aangegeven dat dergelijke documenten van aard zijn om een sterke vermoedens te vestigen omtrent de werkelijkheid van het beweerde geweld : [...]*

Door zich enkel te baseren op de aanname van het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekster en geen tegenonderzoek uit te voeren om de herkomst van de littekens, vastgesteld door een medisch expert, te onderzoeken, schendt het CGVS de procedurele verplichtingen van artikel 3 van het EVRM. Het CGVS voert immers geen grondig onderzoek uit naar het verzoek en verwerpt in dit opzicht de twijfels niet, namelijk het sterke vermoeden van behandelingen in strijd met artikel 3, zoals blijkt uit het medische document.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het CGVS een onjuist element aanhaalt ter onderbouwing van zijn beslissing, namelijk dat verzoekster geen details zou hebben verstrekt over het geweld dat zij tijdens haar detentie in Syrië heeft ondergaan bij haar tijdelijke terugkeer. Echter, uit het arrest waarnaar het CGVS zelf verwijst om zijn beslissing te rechtvaardigen, blijkt dat verzoekster wel degelijk tal van details heeft gegeven. Uw Raad heeft bovendien bevestigd dat verzoekster uitvoerig is gehoord over deze kwestie :

[...]

Eveneens, door geen belang te hechten aan het nieuwe element in combinatie met de talrijke rapporten die melding maken van zeer gewelddadige handelingen tegen teruggestuurde Syriërs, waaronder seksueel geweld, vooral tegen vrouwen en kinderen, ontnemt het CGVS de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 hun inhoud. Dit is het geval aangezien verzoekster voldoende heeft aangetoond dat er een reëel gevaar is voor ernstige gewelddaden bij haar terugkeer naar Syrië, vanwege haar behoren tot deze bevolkingsgroep. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat deze bepalingen niet zijn nageleefd bij het nemen van de bestreden beslissing. Het dient ook te worden opgemerkt dat het CGVS, doordat het zijn beslissing blijkbaar niet heeft vooraf laten gaan door een grondig onderzoek van alle omstandigheden van het geval, het principe van zorgvuldigheid evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Door geen grondig onderzoek van de feiten uit te voeren en niet alle nodige informatie te verzamelen voor het nemen van zijn beslissing, heeft het CGVS zijn wettelijke verplichtingen niet nagekomen, wat bovendien de reden is voor dit beroep. Dientengevolge brengen deze tekortkomingen de legitimiteit van de door het CGVS genomen beslissing in gevaar.

In een volgend onderdeel van haar middel bespreekt de verzoekende partij het medisch attest van 29 september 2024 dat ze aan haar verzoekschrift voegt. Hieromtrent stelt ze: *“In het kader van de huidige procedure is het van groot belang te benadrukken dat verzoekster recentelijk een tweede medisch rapport (stuk 6) heeft verkregen van een externe arts, een rapport dat aanzienlijk meer gedetailleerd is dan dat van het gesloten centrum. Dit nieuwe bewijsstuk is essentieel, aangezien het de situatie van verzoekster en haar behoefte aan internationale bescherming aanzienlijk kan verhelderen. Hoewel het om een element gaat dat niet aan het CGRA is voorgelegd, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er toch kennis van nemen, aangezien: [...]”*

Hierop citeert de verzoekende partij uit voormeld attest, om vervolgens te betogen: *“De gedetailleerde anamnese in dit rapport wijst er namelijk op dat verzoekster zeer waarschijnlijk het slachtoffer is geweest van de beweerde seksuele geweldplegingen. Deze vaststelling is cruciaal, omdat het de beweringen van verzoekster versterkt, die tot nu toe niet volledig erkend of in aanmerking genomen zijn in de eerdere beoordeling door het CGRA. Daarnaast wordt u verzocht de sterke presumptie van behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM te erkennen, zoals vastgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de eerder aangehaalde arresten, namelijk R.J. tegen Frankrijk en J.K. tegen Zweden. Bijgevolg verzoek ik u dit nieuwe element in uw beoordeling mee te nemen. Het is van essentieel belang vast te stellen dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het CGRA niet in stand kan worden gehouden in de huidige omstandigheden, gezien de toevoeging van dit medische rapport dat de verklaringen van verzoekster ondersteunt. Daarom moet de beslissing van het CGRA worden geannuleerd, waarmee de noodzaak wordt erkend om de bewijsstukken die de aanvraag voor internationale bescherming van verzoekster versterken, grondig te onderzoeken.”*

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke

fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de bij het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. De verzoekende partij steunt in onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw op het door haar voorgehouden vluchtmotief bij haar eerste verzoek, met name dat ze in 2019 slachtoffer was seksueel geweld nadat ze bij een tijdelijke terugkeer naar Syrië aangehouden werd. Dit vluchtmotief had ze in het kader van haar beroep tegen de beslissing inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het eerst aangehaald. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij omtrent dit nieuwe vluchtmotief kort gehoord aan de hand van een aantal gerichte vragen daar ze dit toen voor het eerst had aangehaald en hieromtrent geen documenten had bijgebracht. Op basis van hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting heeft verklaard, achtte de Raad voormeld vluchtmotief niet geloofwaardig. Bij 's Raads arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781 wordt zij niet als vluchteling erkend en wordt haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3.2.2. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen een arrest van de Raad. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle

feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

Zoals hoger reeds aangehaald heeft de Raad niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

3.2.3. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt ze bij de commissaris-generaal de volgende stukken ter staving voor: een medisch attest van 16 september 2024 en een brief van haar advocaat van 26 september 2024 waarbij drie bijlages zijn gevoegd. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: een medisch attest van 29 september 2024.

3.2.4. De "bijlage 1" betreft het reeds voorgelegde formulier van detectie bijzonder procedurele noden (EUAA) van 28 augustus 2024. Dit formulier heeft de verzoekende partij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bijgebracht. Al de rapporten en citaten vermeld in "bijlage 3" werden reeds aangehaald in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dit betreffen aldus geen nieuwe elementen.

De volgende rapporten van haar "bijlage 2" werden reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bijgebracht: "Impact des violences sexuelles, de l'enfance à l'âge adulte", de l'Association Mémoire Traumatique et Victimologique, de mars 2015 en Psychopathologie de la honte chez le sujet victime de sévices sexuels: "Quels enjeux cliniques et thérapeutiques?", de Delphine Scotto di Vettimo, de 2004". Weliswaar had de verzoekende partij geen citaten uit deze rapporten vermeld, doch had zij ze betrokken bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ze werden meer bepaald in het verzoekschrift met betrekking tot het beroep inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming besproken.

De volgende rapporten uit de bijlage 2 werden nog niet eerder aangehaald door de verzoekende partij:

- Report on Expert panel & Workshop – surviving Torture and Fighting Stigma: The road to recovery for victims of sexual and Gender-based torture, UN Voluntary Fund for Victims of Torture, Genève, 2019, p.9-10.
- Lore Roels en Liselot Casteleyn, Guide pratique pour les avocates: procédures de protection internationale liées au genre : violences sexuelles ou basées sur le genre, orientation sexuelle et identité de genre, 2023, p.27-29.
- T. Datta en M.M. Terradas, Le sentiment de honte chez les femmes victimes d'agression sexuelle pendant l'enfance : rôle de l'identité ethnique, 2020.
- Patricia Vasseur, Traumatisme psychique des victimes d'agressions sexuelles avec suspicion de soumission chimique. Prise en charge UMJ, urgences 2013, chapitre 90.
- Centro Primo Levi, Vivre après la torture, femmes exilées, une violace continue, 2022, p.13.
- Evelyne Josse, "They came with two guns": the consequences of sexual violence for the mental health of women in armed conflicts, international review of the Red Cross, vol.92, n°877, 2010, p.9

Het medisch attest van 16 september 2024 werd nog niet eerder bijgebracht. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een tweede medisch attest bij, namelijk een medisch attest van 29 september 2024. Deze attesten werden ook nog niet eerder bijgebracht.

3.2.5. De kernvraag is of de elementen die heden worden aangereikt kunnen worden gekwalificeerd als 'nieuwe elementen' die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het attest van 29 september 2024 werd opgesteld door een arts nadat zij de verzoekende partij op 26 september 2024 onderzocht en gehoord heeft. De consultatie van de verzoekende partij vond plaats vooraleer de verwerende partij de bestreden beslissing genomen had. Uit het attest blijkt dat de communicatie tussen de verzoekende partij en de arts verliep aan de hand van Google Translate. Er was geen tolk aanwezig. De arts stelt vast dat de verzoekende partij verschillende letsels over haar lichaam heeft. Bepaalde letsels op haar lichaam hebben een andere oorzaak dan het voorgehouden seksueel geweld dat ze in 2019 zou ondergaan hebben. Aldus houden ze geen verband met het voorgehouden vluchtmotief

waardoor ze door de arts niet nader beschreven worden. Het is voor de Raad ook niet duidelijk over welke andere letsels het hier in het medisch attest gaat. De arts geeft verder aan dat de verzoekende partij ook letsels op de thorax heeft, voornamelijk op de borst, die de verzoekende partij toeschrijft aan haar voorgehouden verkrachting in 2019. Ook stelt de arts vast dat de verzoekende partij een letsel op haar linkerbeen heeft. Verder wordt aangegeven dat de consultatie meermaals onderbroken werd omdat de verzoekende partij weende en opgerold was. De arts geeft ook aan dat ze een extern gynaecologisch onderzoek voorgesteld heeft, maar dat de verzoekende partij dan van onderwerp veranderde of op haar stoel bewoog waardoor dit onderzoek niet gebeurd is. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom ze op het voorstel van de arts niet ingegaan is. Hierop geeft de verzoekende partij aan dat ze dit niet zo begrepen had. Nu de consultatie aan de hand van google translate gebeurd is en meermaals onderbroken werd, kan het zijn dat de verzoekende partij dit niet zo begrepen had. Wat er ook van zij, dit doet geen afbreuk aan de andere gegevens van het medisch attest. Vervolgens bevat het attest van de arts een beschrijving van de omstandigheden van het seksueel geweld waarvan de verzoekende partij voorhoudt slachtoffer te zijn geweest in 2019. Hieruit blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij grotendeels overeenkomen met hetgeen ze ter terechtzitting van 2 september 2024 aan de Raad verklaard heeft, zoals blijkt uit het arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781. Bijkomend verklaart de verzoekende partij weliswaar dat ze geblinddoekt was en dat ze in Egypte een psycholoog geraadpleegd heeft. Uit 's Raads arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781 blijkt dat ze ter terechtzitting enkel haar fysieke letsels aangehaald heeft en aangegeven heeft dat ze daarvoor geen medische hulp gezocht heeft. Uit voormeld arrest blijkt niet dat haar psychisch welzijn ter sprake gekomen is. Het rechtsplegingsdossier bevat wel een attest opgesteld door de centrumpsiycholoog van het gesloten centrum in België waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij op regelmatige basis door de psychologische dienst opgevolgd wordt. Tot slot concludeert de arts dat de letsels aan haar thorax niet compatibel zijn met de voorgehouden feiten, doch dat de wonde aan het been wel compatibel is met het voorgehouden relaas. Voorts geeft het attest aan dat er vermoeden van een liesbreuk is en dat er sprake is van een posttraumatische stresssyndroom, maar de arts laat wel na deze elementen verder toe te lichten.

Wat betreft voormelde medische document van 29 september 2024 die de verzoekende partij aan huidig verzoekschrift voegt, waarin de verschillende littekens worden beschreven en de arts ook stelt dat bepaalde letsels compatibel zijn met het voorgehouden seksueel geweld, moet hieraan een passend gewicht worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak zich reeds herhaaldelijk uit over de waarde van medische stukken in het asielrecht (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk) en stelt hieromtrent ondermeer in zijn arrest I. t Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09 in § 62 op genuanceerde wijze dat: “[...] *However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker’s individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker’s identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court’s established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it*”. Hieruit blijkt dat behalve in situaties van verwijderingen naar landen waar de algemene situatie zo ernstig is dat de terugkeer van om het even welke geweigerde asielzoeker aanleiding geeft tot een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, het Hof aanneemt dat de Staat, om de twijfel op hernieuwde foltering of een mensonwaardige behandeling weg te nemen, de mogelijkheid moet hebben om de asielzoekers individuele situatie te beoordelen. Dit kan onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen ter ondersteuning van de asielaanvraag aanleiding geven tot twijfels over de geloofwaardigheid. In principe is het vaste rechtspraak van het Hof dat het aan de persoon die verwijderd wordt, toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om twijfel dienaangaande te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen *mutatis mutandis* uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas moet gegeven worden en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, 4 van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit paragraaf 62 van het arrest I. t Zweden kan afgeleid worden dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad beaamt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Een dergelijk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover en in het licht van relevante landeninformatie. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest en de relevante landeninformatie voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwonding aan het linkerbeen het gevolg is van seksueel geweld, zoals de verzoekende partij verklaart. Immers vereist een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld, zoals gestipuleerd in artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Paragraaf 5 van voormeld artikel bepaalt uitdrukkelijk: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

Verder wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft benadrukt dat artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU de verplichting oplegt om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoekende partij overgelegde relevante documenten (HvJ 10 juni 2021, C-921/19).

Aldus moeten alle bewijselementen in hun geheel worden bekeken en geen enkel aspect van deze bewijselementen mag buiten beschouwing worden gelaten (EUAA “Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis Second edition”, februari 2023, p. 101-103).

Het voorgaande in acht genomen en gelet op de inhoud van het medisch attest van 29 september 2024, dient dan ook omzichtig te worden omgesprongen met die nieuwe informatie, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde de situatie van de verzoekende partij te kunnen inschatten, en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek. Des te meer omdat uit de landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Syrische autoriteiten terugkeerders hebben verkracht, ook in de periode toen de verzoekende partij in 2019 naar Syrië teruggekeerd is. Uit deze landeninformatie die door de verzoekende partij ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle terugkeerders.

De Raad herinnert er verder aan dat de met het onderzoek van het beschermingsverzoek belaste instanties tot taak hebben om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoekende partij te beoordelen, zoals bepaald in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting van 2 september 2024, zoals blijkt uit het arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781, werden aan de verzoekende partij een aantal gerichte vragen gesteld. In het kader van deze procedure tegen haar eerste verzoek om internationale bescherming had de verzoekende partij geen medische documenten bijgebracht zoals blijkt uit voormeld arrest.

Gelet op het bijgebracht medisch attest van 29 september 2024, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting waardoor de Raad slechts een aantal gerichte vragen kan stellen zoals ook ter terechtzitting van 2 september gebeurd is, maar geen omstandig gehoor kan houden en gelet op het gegeven dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan de Raad in de huidige stand van zaken niet bevestigen dat de voorwaarden van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn zonder verder onderzoek van de verklaringen van de verzoekende partij. *In casu* moet de verzoekende partij zo nodig de gelegenheid krijgen om omstandig te worden gehoord over het voorgehouden seksueel geweld dat ze in 2019 bij een tijdelijk terugkeer naar Syrië tijdens een detentie ondergaan zou hebben en de oorzaak van haar geattesteerde verwonding opdat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling kan uitgevoerd worden, waarbij de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld zoals vereist door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband herhaalt de Raad nog wat het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase heeft geoordeeld, met name: “62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.” (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).”

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

M. RYCKASEYS